

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Jaroše a soudců JUDr. Pravoslava Poláka a Mgr. Marcela Žána ve veřejném zasedání 30. října 2025

takto:

- I. Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu se na podkladě odvolání obžalovaného [REDACTED] [REDACTED] **ruší** ohledně tohoto obžalovaného rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 22. 8. 2025 č. j. 10 T 92/2024-225 a podle § 259 odst. 3 trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že

obžalovaný [REDACTED] [REDACTED], narozený [REDACTED] ve [REDACTED], státní příslušník [REDACTED], [REDACTED], v České republice trvale bytem [REDACTED], [REDACTED],

je vinen, že

1. po předchozí domluvě v reakci na inzerát nabízející příjem z obchodování s kryptoměnou předal v přesně nezjištěné době dne 01. 08. 2023 v prostoru Hlavního nádraží ČD, [REDACTED] v [REDACTED] jemu neznámé osobě později ztotožněné jako [REDACTED] [REDACTED], nar. [REDACTED], 1 ks platební karty č. [REDACTED] váznoucí k bankovnímu účtu č. [REDACTED] a 1 ks platební karty č. [REDACTED] váznoucí k bankovnímu účtu č. [REDACTED], jejich je jediným majitelem a disponentem, když zároveň této osobě dobrovolně sdělil PIN kódy k uvedeným platebním kartám a čísla účtů k nim váznoucím, přičemž byl motivován snadným získáním finančních prostředků, kdy za poskytnutí platebních karet obdržel od osoby jménem [REDACTED] [REDACTED] v hotovosti celkem 5.000 Kč,

poté byly dne 04. 08. 2023 zasílány na jeho účet č. [REDACTED] finanční prostředky

z protiúčtu č. [REDACTED] osoby jménem [REDACTED] [REDACTED], nar. [REDACTED], ve výši 4.637 Kč, 46.724 Kč a 47.295 Kč, celkem ve výši 98.656 Kč,

a na jeho účet č. [REDACTED] finanční prostředky z protiúčtu č. [REDACTED] osoby jménem [REDACTED] [REDACTED], nar. [REDACTED], ve výši 4.256 Kč, 46.395 Kč a 47.263 Kč, celkem ve výši 97.914 Kč,

příčemž tyto částky v celkové výši 196.570 Kč pochází z trestné činnosti zdrojového trestného činu vedeného pod č. j. [REDACTED] policejní součástí Krajské ředitelství [REDACTED] kraje, Územní odbor [REDACTED], Obvodní oddělení [REDACTED], kde byla prověřovaná věc podezření ze spáchání přečinů podvod dle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku a neoprávněné opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku dle § 234 odst. 1 tr. zákoníku odložena podle § 159a odst. 5 tr. řádu dne 05. 02. 2024, právní moc usnesení nabylo dne 13. 02. 2024,

následně dne 04. 08. 2023 nezjištěná osoba vybrala prostřednictvím platební karty [REDACTED] č. [REDACTED] z bankomatu České spořitelny, a. s. v [REDACTED] hotovost ve výši 4.800 Kč v 16:02 hod., 46.700 Kč v 16:13 hod. a 47.200 Kč v 16:21 hod., celkem částku ve výši 98.700 Kč,

a dále prostřednictvím karty [REDACTED] č. [REDACTED] z bankomatu České spořitelny, a. s. v [REDACTED] hotovost ve výši 4.200 Kč v čase 16:46 hod., 46.300 Kč v čase 16:53 hod. a 47.200 v čase 17:00 hod., celkem částku ve výši 97.700 Kč,

kdy tímto jednáním bylo vybráno celkem 196.400 Kč pocházejících z trestné činnosti,

2. [REDACTED] [REDACTED], nar. [REDACTED], v přesně nezjištěné době od 01. 08. 2023 do 02. 08. 2023 po domluvě s osobou jménem [REDACTED] [REDACTED], nar. [REDACTED], motivována snadným ziskem finančních prostředků, tomuto předala svoji platební kartu č. [REDACTED] vážnoucí k bankovnímu účtu č. [REDACTED], jehož je jedinou majitelkou a disponentkou, když [REDACTED] [REDACTED] následně tuto předal dne 02. 08. 2023 v prostoru Hlavního nádraží ČD, [REDACTED] v [REDACTED] jemu neznámé osobě později ztotožněné jako [REDACTED] [REDACTED], nar. [REDACTED], kterému zároveň sdělil PIN kód k uvedené platební kartě a číslo účtu k ní vážnoucího, kdy za poskytnutí platební karty obdržel od osoby jménem [REDACTED] [REDACTED] v hotovosti celkem 5.000 Kč, které následně předal [REDACTED] [REDACTED],

poté byly dne 02. 08. 2023 zaslány na její účet č. [REDACTED] finanční prostředky z protiúčtu č. [REDACTED] osoby jménem [REDACTED] [REDACTED], nar. [REDACTED], ve výši 4.765 Kč, 48.115 Kč, 98.152 Kč, 98.750 Kč a 49.842 Kč, celkem 299.624 Kč,

příčemž tato částka v celkové výši 299.624 Kč pochází z trestné činnosti zdrojového trestného činu vedeného pod č. j. [REDACTED] policejní součástí Krajského ředitelství policie [REDACTED] kraje, Územní odbor [REDACTED], oddělení hospodářské kriminality, kde byla prověřovaná věc podezření z přečinu podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, odložena podle § 159a odst. 5 tr. řádu dne 03. 04. 2024, právní moci usnesení nabylo dne 21. 05. 2024,

následně dne 02. 08. 2023 nezjištěná osoba vybrala prostřednictvím platební karty [REDACTED] č. [REDACTED] z bankomatu České spořitelny, a.s. a Air Bank a. s. v [REDACTED] hotovost ve výši 4.700 Kč v čase 12:52 hod., 48.000 Kč v čase 12:59 hod., 98.000 Kč v čase 13:22 hod., 99.000 Kč v čase 13:27 hod. a 50.000 Kč v čase 13:43 hod., kdy tímto jednáním bylo vybráno celkem 299.700 Kč pocházejících z trestné činnosti,

tedy

ad 1) z nedbalosti na sebe převedl věc větší hodnoty, která je výnosem z trestné činnosti spáchané na území České republiky,

ad 2) z nedbalosti na sebe převedl věc větší hodnoty, která je výnosem z trestné činnosti spáchané na území České republiky,

čímž spáchal

ad 1) přečin legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 2 trestního zákoníku,

ad 2) přečin legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 2 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 217 odst. 2 trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **tří (3) měsíců**, jehož výkon se podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku **podmíněně odkládá** a zkušební doba se stanoví na **jeden (1) rok**.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozená [REDAKCE] [REDAKCE], narozená [REDAKCE], bytem [REDAKCE], [REDAKCE], odkazuje se svým nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

II. Podle § 256 trestního řádu se **zamítá** odvolání, které podala poškozená [REDAKCE] [REDAKCE] proti těmto rozsudku okresního soudu.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] uznán vinným stejným jednáním jako nyní v rozsudku odvolacího soudu s tím rozdílem, že okresní soud toto jednání kvalifikoval jako pokračující zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. b), c) trestního zákoníku. Obžalovaného odsoudil podle § 216 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 14 měsíců, jehož výkon podmíněně odložil podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu odkázal poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] s nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Týmž rozsudkem naopak zprostil obžaloby obžalovanou [REDAKCE] [REDAKCE], ohledně které již rozsudek nabyl právní moci.
2. Ne však ve vztahu k obžalovanému [REDAKCE] [REDAKCE], který podal proti rozsudku včas odvolání, a stejně tak učinila i poškozená [REDAKCE] [REDAKCE]. Obžalovaný se domáhal zrušení napadeného rozsudku a zproštění obžaloby, poškozená změny výroku o náhradě škody tak, že obžalovanému bude uložena povinnost, aby jí uhradil na náhradě škody částku 196 570 Kč a na nemajetkové újmě částku 50 000 Kč. Odvolatelé opřeli svá odvolání o námitky, ke kterým se krajský soud vyjádří v další části odůvodnění tohoto svého rozhodnutí.
3. Státní zástupce ve veřejném zasedání odvolacímu soudu navrhl, aby obě odvolání zamítl podle § 256 trestního řádu, neboť nejsou důvodná.
4. Krajský soud v Plzni přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, které se týkaly obžalovaného [REDAKCE], dále správnost řízení,

kteřé v tomto ohledu napadenému rozsudku předcházelo. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, by mohl přihlížet pouze tehdy, pokud by měly vliv na správnost napadených výroků. Dospěl k těmto závěrům.

5. Předně je třeba konstatovat, že v řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, nebyly zjištěny žádné podstatné vady. Byla dodržena všechna zákonná ustanovení včetně těch, která zabezpečují právo obžalovaného na obhajobu a která zajišťují řádné zjištění skutkového stavu věci. Okresní soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu tak, aby mohl učinit správné skutkové závěry. Provedené důkazy hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 trestního řádu a své závěry ohledně skutkových zjištění vysvětlil v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu. V tomto ohledu lze pro stručnost odkázat na napadené rozhodnutí, neboť o vině obžalovaného nevznikají žádné důvodné pochybnosti. Ani sám obžalovaný k popsanému skutkovému ději nevznesl žádné podstatné připomínky.
6. Obžalovaný však namítal, že mu nebylo prokázáno úmyslné zavinění. Od počátku uváděl, že v žádném případě neměl v úmyslu podílet se na jakékoliv trestné činnosti a byl přesvědčen, že reaguje na nabídku výdělku z obchodování s kryptoměnou, což je podstatný rozdíl a v rozporu se spekulací soudu o jakémkoliv jeho srozumění. Nálezací soud přesto dovodil, že jednal alespoň v nepřímém úmyslu a tento závěr opřel pouze o dvě skutečnosti: přijetí částky 5 000 Kč od neznámé osoby a poskytnutí své platební karty (respektive účtů) této osobě. Podle soudu tak musel být minimálně srozuměn s následky, které mohou nastat. Takové odůvodnění je ovšem podle obžalovaného naprosto nedostatečné. Samotná skutečnost, že obdržel 5 000 Kč a předal svou platební kartu i s PIN kódem jiné osobě, ještě neprokazuje jeho vědomé srozumění s tím, že na jeho účty budou zasílány jakékoliv peníze, k tomu ještě z trestné činnosti. Soud z těchto indicií spekulativně dovodil úmysl, aniž by existoval jediný přímý důkaz, že věděl o podvodném původu peněz či že chtěl legalizovat výnos z trestné činnosti.
7. Za druhé jeho vinu okresní soud dovozoval z toho, že jeho bankovní účet byl v době poskytnutí karty prázdný. To však rovněž neprokazuje, že by byl srozuměn s tím, že by mohl spáchat trestný čin. Obecně vzato, je naprosto běžné u většiny obyvatelstva, že mají několik účtů, kdy hlavní účet je pouze jeden a zbylé účty jsou do počtu a prázdné. Naopak prázdný účet dokonce odpovídá verzi obhajoby, že věřil v legitimní investiční operace, které teprve měly být zahájeny, proto na účtu nic neměl a přenechal jej k využití domnělému obchodníkovi. Ono ostatně, pokud se někdo rozhodne obchodovat s něčím, čemu moc nerozumí, vždy z opatrnosti dá účet, na kterém nejsou finanční prostředky, aby náhodou nedošlo podvodem k jejich odsátí. Obžalovaný zdůraznil, že jednal z důvěry a neznalosti, nikoliv se společným záměrem s podvodníky. Důvěřivost vůči neznámé osobě není trestná sama o sobě. Po celou dobu měl za to, že karty předává k jakési registraci a nemohl být srozuměn s tím, že účty budou sloužit k trestné činnosti. Opak nebyl prokázán, z žádného důkazu srozumění obžalovaného prostě nevyplývá.
8. Prokazování srozumění pachatele je nutno prokazovat ad hoc vždy k dané osobě, a to podle jejího intelektu. Asi pravděpodobnější bude srozumění inteligentnějšího člověka od člověka, který může být slabomyslnější. Soud však tuto jednoduchou zásadu ignoroval, ratio celé věci tedy spočívalo v tom, zda byl srozuměn s tím, že může páchat trestný čin. Srozumění mu nebylo prokázáno a pokud pracuje na dělnické pozici, z logiky věci absentuje jeho srozumění. Folklorně řečeno, pro jeho slabší intelekt mu eventualita spáchání trestného činu nemohla dotéct.
9. Obžalovaný dále zmínil, že uvěřil inzerované nabídce, což může sice svědčit o jisté naivitě či lehkomyšlnosti, avšak nedosahuje roviny úmyslného trestného činu. Ostatně lidé se často nechají vlákat do podvodných situací příslibem výdělku či dobré víry – i starobní důchodci a další oběti podvodníkům běžně dobrovolně poskytují přístupové údaje ke svým účtům nebo platebním kartám neznámým osobám, které se vydávají za bankéře či investory. Policie opakovaně varuje před takovými podvody a označuje tyto důvěřivé osoby za poškozené – oběti trestné činnosti, nikoliv za pachatele. I on byl spíše zneužit neznámým pachatelem, než aby sám byl pachatelem s potřebným úmyslem. Každé lehkomyšlné jednání nelze kriminalizovat. Justice netrestá lidi v

důchodovém věku za to, že poskytují bankovní údaje, karty, PINy a podobně. Obžalovaný má za to, že byl potrestán za to, že byl podveden, proto mu nelze prokázat přímý ani nepřímý úmysl. Tomu nasvědčuje i jeho následné chování bezprostředně po činu. Jakmile zjistil podezřelé transakce, okamžitě celou věc oznámil policii, aktivně spolupracoval, a dokonce pomohl identifikovat a zadržet muže, jemuž karty předal. Tato reakce je zcela nekonzistentní s tím, že by jednal jako vědomý pachatel. Tím, že oznámil věc policii, projevil, že s žádnou trestnou činností nebyl ani nemohl být srozuměn – naopak se snažil zabránit jejím následkům, jakmile je rozpoznal. Podle obžalovaného musí být vina prokázána nade vší rozumnou pochybnost, jinak je třeba ho obžaloby v souladu se zásadou *in dubio pro reo* zprostit obžaloby.

10. Těmto námitkám odvolací soud přisvědčil v tom ohledu, že obžalovanému nebylo prokázáno, že jednal v nepřímém úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, jak to dovodil nalézací soud. Trestný čin je podle uvedeného ustanovení spáchán úmyslně, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn. Podle § 15 odst. 2 trestního zákoníku se přitom srozuměním rozumí i smíření pachatele s tím, že způsobem uvedeným v trestním zákoně může porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem. Takový úmysl však podle názoru odvolacího soudu nebyl obžalovanému prokázán. Okresní soud byl toho názoru, že obžalovaný byl minimálně srozuměn s tím, že se nejedná o transparentní záležitost a rovněž se jedná o výrazně nestandardní chování a jednání. Rozhodně nelze uvěřit tvrzení obžalovaného, že jemu naprosto cizí osobě uvěřil, že může obchodovat s kryptoměny, když na účtu neměl žádné peníze a že tato osoba potřebuje jeho platební karty k registraci k tomuto obchodování. Případy, kdy obdobným způsobem dochází k legalizaci peněžních prostředků pocházejících z trestné činnosti přes platební karty jiných osob, jsou již mediálně velmi známé a pokud někdo přenechá své platební karty za úplatu cizí osobě, musí být minimálně srozuměn s tím, že jeho karty budou pravděpodobně použity k něčemu obdobnému. V přípravném řízení ostatně obžalovaný uvedl, že se neznámého muže ptal, zda celá věc není nelegální a ten mu řekl, že ne. Z toho je vidět, že obžalovaný si byl rizik, že bude spáchán trestný čin, vědom a spokojil se s odpovědí, že ne, přičemž těžko mohl předpokládat, že jemu neznámý muž mu potvrdí, že bude páčána trestná činnost.
11. Tento závěr okresního soudu však nestačí k tomu, aby jednání obžalovaného mohlo být kvalifikováno jako úmyslné. Jisté je, že obžalovaný si byl vědom rizik, proto se také ptal tehdy jemu neznámé osoby, zda celá věc není nelegální. Přestože tuto osobu nijak blíže neznal, rozhodl se postupovat způsobem popsaným ve výroku o vině napadeného rozsudku, tedy tak, že předal informace o svých účtech a účtech své přítelkyně a příslušné platební karty [REDACTED] [REDACTED] k tomu, aby je použil. To v situaci, kdy obžalovaný není slabomyslnější, jak to zmiňuje jeho obhájce, ale je osobou se středoškolským vzděláním, ovládá komunikaci s bankami a komunikuje s úřady prostřednictvím datové schránky. Proto nelze akceptovat obhajobu obžalovaného, že jednal způsobem, který by nebyl vůbec postižitelný podle trestního práva. Pokud předal osobě, kterou dříve vůbec neznal, konkrétní čísla účtů a platební karty s přístupovými PINy, musel vědět, že tato osoba může tyto využít způsobem jakým sama uzná za vhodné, tedy je i zneužít vůči komukoliv. Přitom zcela bezdůvodně spolehal, že se tak nestane. Tím dal obžalovaný na vědomí, že věděl, že může způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem, ale bez přiměřených důvodů spolehal, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí. Podle názoru odvolacího soudu proto jednal ve vědomé nedbalosti ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Argumentuje-li lehkomyšlným postupem lidí v důchodovém věku, je třeba zdůraznit, že v jeho případě se jedná o zcela jiný případ, proto v tomto ohledu jeho obhajobu akceptovat nelze.
12. Pokud obžalovaný namítal závažná procesní pochybení okresního soudu při hodnocení provedených důkazů a odůvodnění rozsudku a nevypořádal se s jeho obhajobou, nelze s námitkami obžalovaného v plném rozsahu souhlasit. Okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil své závěry a byť se s těmi právními odvolací soud neztotožnil, nelze souhlasit s tím, že by rozhodl protiústavně. Ten, kdo neznámé osobě předává informace o svých

bankovních účtech, platebních kartách, které neznámé osobě předá i včetně sdělení PINů, si je vědom toho, že může postupovat v rozporu se zákonem, a to i zákonem trestním, byť bez přiměřených důvodů spoléhá na to, že k takovému porušení zákona nedojde. Namítá-li obžalovaný, že aktivně spolupracoval s policií, tak teprve až následně, poté, co zjistil, že zcela bezdůvodně spoléhal na to, že k porušení zákona nedojde. Obžalovaný mohl být uveden v omyl legendou o kryptoměnach, ale nemohl si být jistý tím, že účty a platební karty nebudou zneužity. Tak primitivní není, aby mu taková možnost unikla. Nedůvodně spoléhal na to, že k ničemu negativnímu nedojde.

13. Namítal-li obžalovaný, že okresní soud rozhodl v pochybnostech v jeho neprospěch, čímž porušil zásadu *in dubio pro reo* a presumpci nevin, nutno uvést, že právě proto odvolací soud změnil napadený rozsudek ve vztahu k odvolateli, kterého uznal vinným toliko přečiny legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 2 trestního zákoníku. S ohledem na závažnost škod způsobených jiným pachatelem poškozeným ██████████ a ██████████ nelze akceptovat argumentaci obžalovaného, že bylo namístě postupovat v souladu s principem *ultima ratio* vyjádřeným v § 12 odst. 2 trestního zákoníku jako zásady subsidiarity trestní represe. Obžalovaný sice nebyl hlavním pachatelem, nelze však souhlasit s tím, že jeho vlastním přičiněním nikomu nevznikla škoda a že sám nic neukradl ani se neobohatil. Ostatně on i jeho přítelkyně získali neoprávněný majetkový prospěch poskytnutím účtů a platebních karet osobě, o které nic bližšího nevěděli. Byť obžalovaný mohl plnit roli spíše nástroje zneužitého skutečným pachatelem, nelze dospět k závěru, že společenská škodlivost jeho jednání je sporná a ochrana společnosti je dostatečně zajištěna již prostředky občanskoprávními či správními.
14. Za samotnou kapitolu považoval obhájce obžalovaného postavení pachatele. Odsouzení v trestním řízení pro obžalovaného znamená nejen ztrátu pobytového oprávnění, ale může jej vystavit riziku povinnosti odchodu ze země do země, kde probíhá válečný konflikt. Obhájce připomněl, že obžalovaný je mladý člověk, dosud bezúhonný a může se stát obětí nelidského, krutého zacházení nebo dokonce mučení, či smrti v zemi, kam by byl vrácen (válečný konflikt na ██████████). Takový důsledek je nejen nespravedlivě přísný, ale i v rozporu s principy humanity a spravedlivého procesu. S touto argumentací se odvolací soud již vůbec nemohl ztotožnit. Obžalovaný jako státní občan ██████████ by měl, pokud se na něho nevztahuje výjimka, akceptovat a respektovat povinnost bránit svoji vlast. Této povinnosti se celá řada mladých mužů z ██████████ vyhýbá pobytem v České republice, případně přímo útekem z vlasti. Proto tuto argumentaci nelze akceptovat.
15. Vzhledem k tomu, že odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného ██████████ je důvodné a že okresní soud jeho jednání neposoudil v souladu se zákonem, zrušil podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu ohledně tohoto obžalovaného napadený rozsudek a podle § 259 odst. 3 trestního řádu znovu rozhodl tak, že obžalovaného uznal vinným jednáním popsaným ve výroku napadeného rozhodnutí, které však kvalifikoval jako dva přečiny legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 2 trestního zákoníku. V případě této nedbalostní trestné činnosti nedospěl k závěru, že se jedná o jeden pokračující přečin, jak to v případě zločinu dovodil soud nalézací, ale o přečiny dva. To proto, že zde chybí jednotící úmysl ve smyslu § 116 trestního zákoníku, neboť v době, kdy obžalovaný dne 1. 8. 2023 předal ██████████ ██████████ své vlastní platební karty a informace ke svým bankovním účtům, evidentně nejednal s vědomím, že o několik dní později předá jmenovanému i platební kartu své přítelkyně a informaci o jejím účtu. To učinil až poté, kdy se ho ██████████ ██████████ zeptal, jestli nemá ještě někoho jiného, kdo by mu platební karty či informaci o účtech sdělil. Pokud uvedeným postupem odvolací soud změnil právní kvalifikaci z jednoho trestného činu na dva trestné činy, nejednal v rozporu s ustanovením § 259 odst. 4 trestního řádu, tedy v neprospěch obžalovaného porušením zásady změny k horšímu. To proto, že změnil právní kvalifikaci ze zločinu, za nějž lze uložit trest odnětí svobody na 1 až 6 let za přečiny se sazbou trestu odnětí svobody až na jeden rok. Tím se naopak situace obžalovaného výrazně zlepšila.

16. Při stanovení druhu a výměny trestu přihlédl odvolací soud k okolnostem uvedených zejména v ustanovení § 39 trestního zákoníku s tím, že obžalovanému polehčoval dosavadní řádný život a snažil se přispět k objasnění trestného činu spáchaného jiným (§ 41 písm. a), m) trestního zákoníku). Na druhé straně obžalovanému přitěžovalo jen to, že spáchal více trestných činů (§ 42 písm. n) trestního zákoníku). V rámci již zmíněné trestní sazby odnětí svobody až na jeden rok volil odvolací soud trest odnětí svobody v jedné čtvrtině zákonné trestní sazby, tedy trest odnětí svobody na tři měsíce, jehož výkon s odkazem na ustanovení § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na nejkratší možnou zkušební dobu v trvání jednoho roku.
17. Pokud rozhodoval o náhradě škody či nemajetkové újmy, neopakoval oproti okresnímu soudu odkaz poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] na řízení občanskoprávní proto, že tato poškozená se s požadavkem na náhradu škody řádně vůči obžalovanému [REDAKCE] nepřipojila. To vyplývá z jejího vyjádření v přípravném řízení vedeném proti neznámému pachateli. Poškozená [REDAKCE] se s nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy sice připojila řádně, ale v jejím případě se odvolací soud ztotožnil s názorem nalézacího soudu (ale i státního zástupce a obžalovaného), proto ji odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.
18. Odvolání poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] současně zamítl podle § 256 trestního řádu, neboť dospěl k závěru, že není důvodné. Poškozená argumentovala tím, že okresní soud uznal obžalovaného vinným, tedy nezprostil ho obžaloby, přičemž obžalovaný se obohatil o 10 000 Kč. Je zaměstnaný s průměrným výdělkem 30 000 Kč měsíčně, a tudíž má prostředky na postupné uhrazení škody. Ve svém prohlášení oběti o dopadu trestného činu popsala jednání, kterému byla vystavena jednáním neznámého pachatele s tím, že na její osobu toto jednání mělo finanční dopady a způsobilo jí psychickou újmu. Na trestném činu se obžalovaný [REDAKCE] podílel prodejem bankovních karet a nevěří, že by byl natolik naivní, aby uvěřil neznámé osobě, že tyto bankovní karty nebudou použity k trestné činnosti. Proto navrhla, aby obžalovanému byla uložena povinnost navrátit jí odcizené finanční prostředky v plné výši, tedy částku 196 570 Kč a dále částku 50 000 Kč za psychickou újmu.
19. Nalézací soud své rozhodnutí o odkazu poškozené na řízení ve věcech občanskoprávních odůvodnil tím, že vycházel z ustanovení § 2910 občanského zákoníku s tím, že neodsuzoval obžalovaného [REDAKCE] pro trestný čin, kterým by on sám způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozených bezdůvodně obohatil, jak to vyžaduje shora citované ustanovení. Obžalovaného odsuzoval pro trestný čin, který s takovými trestnými činy pouze souvisí, obžalovaný prokazatelně nebyl osobou, která po poškozených převod peněz požadovala a tyto peníze následně z bankomatu vybrala a způsobila poškozeným škodu. Tu by měl uhradit hlavní pachatel, který nicméně dopaden nebyl.
20. Tuto argumentaci, s níž se odvolací soud ztotožnil, lze doplnit odkazem na ustanovení § 43 odst. 3 trestního řádu, podle něhož je poškozený oprávněn navrhnout, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému povinnost nahradit v penězích škodu nebo nemajetkovou újmu, jež byla poškozenému trestným činem způsobena nebo vydat bezdůvodně obohacení, které obžalovaný na jeho úkor trestným činem získal. Tím je ale v projednávaném případě míněn trestný čin neznámé osoby, která poškozenou podvedla a využila jejího omylu, nikoliv trestný čin obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE], který s trestným činem neznámé osoby toliko souvisí. Proto nebylo možné vyhovět návrhu a odvolání poškozené [REDAKCE] [REDAKCE].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje: Iveta Kellnerová

prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Právo podat dovolání nepřísluší poškozené.

V Plzni 30. října 2025

JUDr. Zdeněk Jaroš v. r.
předseda senátu